

Dokud nás nerozdělí

Janiel Kaffe

Janiel Kaffe

**DOKUD NÁS SMRT
NEROZDĚLÍ**

VĚNOVÁNÍ:

„Další kniha věnována Skleněnému Střípku.“
Janiel Kaffe

DOKUD NÁS SMRT NEROZDĚLÍ

Velké kapky bubnovaly na čelní sklo. Stěrače byly puštěny na nejvyšší rychlost, ale i přesto nestačily stírat, aby sklo zůstalo alespoň chvíli čisté. Ervín jel domu z práce. Náladu měl pod psa. Melancholii, která se ho zmocnila, dokonale podpořila smutná skladba, která se monotónně táhla z rádia.

V hlavě se mu usadila lepkavá myšlenka, která nechtěla ani za nic odejít. Opět přemýšlel o změně současného zaměstnání. Za poslední dva roky by měnil už po šesté.

Ervín byl otrávený, jako by dlouhá léta pojídal olovo. Cítil, že jediné možné řešení současného problému, je změna. Opět a zase. Trochu se bál, co na to řekne Eva, až se o uvažování o změně zaměstnání zmíní.

Za stále silného deště přijel k domovu. Zaparkoval na velkém parkovišti před panelákem. Zhasnul světla, ale motor nechal běžet. Poslouchal rádio a nechtěl vybijet baterii. Obvykle v autě nekouřil, ale dnes byl tak rozladěný, že udělal výjimku a zapálil si.

Ervín kouřil, poslouchal další monotónní skladbu a při tom tupě civěl na velké kapky dopadající na čelní sklo. Přemýšlel, co by vlastně chtěl dělat. Na nic zásadního nepřišel. Věděl pouze jediné, že potřebuje změnu.

Poslední dobou přicházel z práce čím dál více otrávený a rozladěný. Ve svém zaměstnání nenacházel žádné pozitivum. Pracoval ve skladu. Pracovní náplň spočívala zejména v nesmyslném pobíhání s paletovým vozíkem sem a tam.

Vyskladňování a ukládání zboží z a do regálů, v čemž nenacházel žádné uspokojení.

Když se z rádia nesla další melancholická píseň, akorát dokouřil. Na chvíli otevřel okno, aby z auta vyšel kouř a interiér se tak trochu vyvětral. Protože ale dovnitř přšelo, okénko radši zavřel a po vypnutí motoru a rádia vyšel do deště.

Proběhl hustým deštěm až do vchodu. Zkřehlýma rukama si otevřel prosklené dveře a vešel do domu. V bytě se pak posadil na židli u botníku, kde chvíli nabíral síly pro další úkon.

Z obýváku se ozvala manželka Eva: „Ahoj.“

Ervín chvíli mlčel, ale pak pozdrav opětoval. Vyzul se a svlékl ze sebe promoklou bundu. Přišel za Evou do obýváku.

„Tak jak bylo?“ zeptala se Eva.

„Normálně,“ odpověděl sklesle Ervín.

„To znamená co?“

„To znamená normálně,“ reagoval nevrle.

„Tak promiň, že se ptám,“ Eva se postavila z pohovky, na které ležela a odešla na záchod.

Ervín se posadil a povzdechl si. Nechtěl být na Evu nijak nepříjemný. Zvláště ne teď, když by měla být co nejvíce v klidu. Měla by mít klid a odpočívat. Evě diagnostikovali akutní leukémii a žádný lékař nedokázal přesně určit, kolik ji zbývá času.

Eva se vrátila ze záchodu a posadila se vedle Ervína.

„Promiň,“ omluvil se Ervín.

„Jo, v pohodě.“

„Ne, není to v pohodě. Promiň,“ omluvil se znovu a pokračoval: „Jsem jen nějaký otrávený z práce.“

„To ty jsi pořád. Co se děje?“

„Nic zvláštního. Nebaví mě to.“

„Devadesát procent lidí nebaví jejich zaměstnání.“

„Uvažuji o změně,“ řekl Ervín potichu.

Eva na Ervína pohlédla. „Už zase?“ zeptala se.

Ervín přikývl. „Jo, už zase.“

„To by už bylo...“

„Po šesté za poslední dva roky,“ dořekl Ervín Evinu myšlenku.

„Nechceš si to ještě nechat projít hlavou?“

„Nechávám si to hlavou projít už delší dobu. Víím, že potřebuji změnu, ale problém je, že vlastně ani nevím, co bych chtěl dělat.“

„No vidíš, tak buď rád, že máš práci, kde už sis trochu zvykl. To bude dobré, uvidíš,“ uklidňovala Eva Ervína.

„To si právě nemyslím.“

„Možná jsi ze všeho otrávený, protože se staráš i o mě.“

„To ne. Jsem otrávený z práce. S tebou to nemá co dělat. Jsi moje manželka, tak je mou povinností postarat se i o tebe.“

Eva Ervína objala a ten se tak zase na chvíli cítil dobře. Co Evě diagnostikovali leukémií, užíval si každou společnou chvíli, každé objetí. Představa, že klidně zítra může závažné nemoci podlehnout, v něm vyvolávala depresi.

*

Ervín se probral těsně před tím, než mu zazvonil budík. Probudil se leknutím, že zaspal. Natáhl se pro mobil a zkontroloval čas. Oddech si, když zjistil, že se probral tak akorát. Rychle vypnul veškeré budíky, které měl na mobilu nastaveny, aby neprobudil Evu a dopřál jí tak klidný spánek.

Zamyslel se, jestli už vstane. Nakonec se rozhodl, že si ještě chvíli poleží. Do práce se mu zrovna dvakrát nechtělo. Lehl si na záda a koukal do stropu. Každou chvíli kontroloval čas na mobilu,

aby z postele nevylezl příliš pozdě a nemusel se tak hned po ránu honit. Chtěl v klidu posnídat a vypít si kávu.

Nastal čas, kdy už se musel neodkladně vykopat z postele a taky tak hned učinil. Loudavým krokem se vydal do kuchyně, kde si uvařil kávu. Zatímco káva chladla, odebral se do koupelny vykonat ranní hygienu. Když byl umytý, šel posnídat. Při jídle se trávil myšlenkou, jak moc se mu vlastně nechce. Své rozpoložení spláchl hořkou kávou a kupodivu se pak cítil o něco lépe. Z kuchyně přešel přes obývací. Podíval se do otevřených dveří do ložnice a usmál se. Evě tak před odchodem do práce poslal trochu pozitivní energie.

*

Ervín nasedl do auta. I když se ještě úplně nerozednělo, již šlo pozorovat jasnou oblohu. Po včerejší bouřce nebylo, až na pár louží na chodníku, ani památky.

Nastartoval a zcela stereotypně zapnul i autorádio. Hrála svěží skladba. Usmál se a vyrazil z parkoviště směrem do práce. I když se mu příliš nechtělo, vyrazil bez zbytečných prodlev.

Ervín občas jezdil hromadnou dopravou a vždy chtěl, aby cesta trvala co nejdéle. Chtěl, aby se tramvaj loudala a on vystoupil co nejpozději. Cesta však trvala vždy na chlup stejně dlouho. Cestou hromadnou dopravou se utápěl ve vlastní nechuti.

Cesta autem o možnost utápění se v nechuti obírala. Ervín byl dobrý a pozorný řidič. Plně se věnoval řízení, tak neměl čas nad čímkoliv přemýšlet. Kolikrát se soustředil tak, že nevnímal ani hlasitě hrající rádio.

Cesta téměř spícím městem byla klidná. Cesty byly prázdné. Jen zřídka se na silnici potkala dvě vozidla. Než se Ervín naděl, již

odbočoval z hlavní silnice na vedlejší, která vedla na parkoviště firmy, v níž pracoval.

Zaparkoval a těžkým krokem se vydal do práce.

„Dobrý den,“ pozdravil ostrahu na vrátnici.

„Počkejte,“ vyzval strážný Ervína.

Ervín zastavil a zeptal se: „Co se děje?“

„Celkem nic, jen si fouknete,“ vysvětlil strážný.

„Proč já? Vždyť jezdím autem.“

„Hodně lidí jezdí autem, a přesto pije nebo má zbytkáč.“

„No když to musí být.“

„Není to nic osobního. Běžná namátková kontrola. Na každého to občas vyjde.“

„Neberu to osobně,“ vysvětlil Ervín.

„Vypadalo to tak,“ řekl strážný a podal Ervínovi alkohol tester. „Tady budete foukat,“ pokračoval strážný a ukazoval přitom na trubici. „Jeden dlouhý výdech, dokud se neozve zvukový signál. Rozuměl jste?“

„Jistě,“ odpověděl Ervín a už se nadechoval, aby mohl provést dechovou zkoušku na přítomnost alkoholu.

Následoval jeden dlouhý výdech a zaznění zvukového signálu.

Vrátný se podíval na malý displej. „V pořádku. Můžete jít,“ řekl a zašel zpátky za prosklenou přepážku.

Ervín vyšel z vrátnice a zamířil k budově, v níž se nacházely pánské šatny. Sám nevěděl proč, ale fakt, že se musel podrobit zkoušce na alkohol, ho rozhodilo. Šel pomalým krokem a přitom důmyslně sledoval špičky bot.

„Čau, co tak sklesle?“ řekl Lukáš, který Ervína dohnal a plácl po zádech.

„Ale nic.“

„Vážně? To povídej někomu jinému,“ nedal se Lukáš odbýt.

„Jen jsem se zamyslel.“

„Nad čím? Doma všechno v pohodě?“

„Jo, doma všechno v pohodě.“

„Tak co se děje?“

„Akorát jsem teď foukal, tak mě to asi trochu rozhodilo.“

„To, že jsi foukal? Každý si občas foukne. Vždyť víš, že to vrátňý vybírá namátkově.“

„Jo vím.“

„Hele, co takhle dneska zajít na pivko, ať se odreaguješ. Stejně máš narozeniny, tak je trochu zapijeme.“

„Narozky mám až zítra.“

„Předpokládám, že je budeš chtít oslavit s Evou, takže trochu je zapít, bude rozumnější dnes.“

Ervín zaváhal, ale nakonec řekl: „Dobře, ale jen na chvíli. Žádný tah až do rána.“

Lukáš si olízl ukazováček s prostředníčkem a symbolicky ve vzduchu přísahal.

Kolegové a kamarádi došli na šatnu a převlékli se, aby se co nevidět vydali vstříc pracovním povinnostem.

*

Smrták stál v temné uličce, opíral se o sloup veřejného osvětlení. Díval se na bezdomovce, který si povídal s téměř prázdnou láhví rumu.

„No tak, už jen jeden hlt. Není důvod celou záležitost protahovat,“ říkal smrták, i když jej nikdo neslyšel.

„Měl jsem krásný život. Svět mi ležel u nohou. Ženy se mohly přetrhnout, jen abych s nimi strávil noc,“ povídal bezdomovec. Téměř prázdnou láhev rumu si přiblížil k ústům.

„No tak,“ vybízela smrt'ák. „Nemám celou noc na to, abych řešil jednu zakázku. „Tak už se přece napij,“ pokračoval zoufale.

„Byl jsem ve vatě. Tisícovky jsem nosil po kapsách jen jako nějaké drobné,“ vedl bezdomovec dále svou.

„Tohle zaměstnání je nejhorší na světě,“ stěžoval si smrt'ák.

Bezdomovec se podíval na láhev a zdálo se, jako by přemýšlel nad něčím velmi důležitým. Snad cítil, že už má dost. Snad zvažoval, že si alespoň tu trochu alkoholu nechá na ráno, na dobu největší krize.

„Proč mě mučíš?! Co jsem komu udělal?!“ vyštěkl smrt'ák a hned v zápětí mu došlo, že kromě toho, že nespočet živých tvorů připravil o život, neudělal nikomu nic.

Bezdomovec téměř odhodlaně přiložil hrdlo láhve k ústům a užuž nakláněl, že si hltne, když v tom ruku zase spustil a vykřikl: „Všichni mi lezli do zadku!“

Lampa, o kterou se smrt'ák opíral, zablikala. Smrt'ák si plácl kostěnou rukou do čela. „To mi ještě chybělo ke štěstí,“ hlesl. Za bezdomovcem se rozlila jasná bílá záře, ze které vystoupil anděl. Nebyl to lecjaký anděl, ale anděl strážný bezdomovce.

„Co tady chceš?“ zeptal se nervózně smrt'ák anděla.

„Dohlížím na svého svěřence. Myslel jsem, že bychom se mohli nějak domluvit.“

„To bychom rozhodně nemohli. Tenhle zoufalec už je na konci cesty,“ řekl smrt'ák a z kapsy hábitu vytáhl mapu osudu bezdomovce. „Vidíš,“ pokračoval smrt'ák a prstem jel po mapě. „Tady má narození, škola, celkem dlouhá a úspěšná kariéra. Peníze, ženy a tady jedno špatné rozhodnutí. Pomalá smrt za pomoci alkoholu. Vidíš, už jen kousíček je zelený. Než se vybarví do červena, zbývá jeden jediný hlt.“

„Zkusím zázrak,“ řekl anděl s nadějí v hlase.

Bezdomovec si mezitím pořád něco mumlal a smrt'ák pobídl anděla: „No prosím.“

Anděl si vytrhl sněhobílé pírko z křídla a u toho mírně zaklel, omluvil se a čekal, co se bude dít. Nic zvláštního se nedělo, snad jen to, že se bezdomovec zadíval na neurčitý bod před sebou.

„To je všechno?“ zeptal se smrt'ák.

„Ehm, to asi nefungovalo, jak mělo,“ podotkl anděl. „Asi by to chtělo pořádný zázrak,“ pokračoval a z křídla si vyrval rovnou celou hrst peří. Poté zaklel, zat'ál zuby a přes bolest, kterou momentálně pociťoval, se vůbec o omluvu nepokoušel.

Ani teď se nic zásadního nedělo.

Smrt'ák si povzdechl. „Nebylo by rozumnější tohoto zoufalce popohnat, aby se už napil? Ušetřili bychom si čas oba dva.“

„Ne, ne. To rozhodně ne. Zkusím zjevení a domluvit mu,“ neztrácel anděl naději na úspěch své mise. Natáhl ke smrt'ákovi křídlo a poprosil: „Můžeš?“

Smrt'ák se zazubil. Ono popravdě. Smrt'ák se zubil pořád, ale teď se tak nějak zdálo, že se zubil ještě více a snad i škodolibě. „Kolik těch tvých krásných pírek tě to bude stát?“ zeptal se smrt'ák ze zvědavosti.

„Zjevení je drahé,“ začal anděl.

„Jak moc?“

„Asi tak peří z celého křídla.“

Smrt'ův výraz vypadal dost udiveně. „Stojí ti to za to?“ zeptal se.

„Andělská láska je nekonečná. Není nic, co bych neobětoval,“ odpověděl anděl a snažil se sám sebe přesvědčit, že to tak doopravdy je.

„Když teda myslíš, rád ti vypomůžu,“ přislíbil smrt'ák pomoc a natáhl kostěnou ruku k nataženému andělskému křídlu. Anděl

strážný si volným křídlem zakryl tvář a čekal na bolest, která měla co nevidět přijít.

Smrták nebyl nikdy dobrý kamarád. Možná to bylo tím, že kamarády nikdy neměl a vlastně je ani nepotřeboval. Stejně měl pořád práce až nad hlavu, tak mu ani nepřišlo divné, že žádné známé a kamarády nemá. Nevěděl, jak si kamarádi navzájem když bylo potřeba, pomáhají, tak začal andělovi tahat pomalu pírko za pírkem.

„Nemohl bys to vzít najednou a hopem?“ vzdychal anděl.

„Nechci, aby tě to bolelo,“ reagoval smrták.

„Tak, jak to děláš je to daleko horší,“ vysvětlil anděl situaci.

„Aha,“ podivil se smrták a vyrval andělovi třikrát rychle po sobě celou hrst peří.

„Dobře, dobře! To už stačí!“ vykřikl anděl.

Smrták okamžitě přestal a zeptal se: „Vážně? Říkal jsi, že potřebuješ oškubat celé křídlo.“

„Obyčejně to tak bývá,“ řekl anděl a rychle pokračoval: „Na zjevení potřebuji uronit slzu a ta už mi teče,“ vysvětlil a odtáhl křídlo od obličeje.

Vážně. Anděl nelhal. Po tváři mu tekla slza, která byla lesklá jako stříbřitá studánka.

„To jsem ti nemusel škubat peří,“ napadlo hned smrtáka.

Anděl se zatvářil udiveně. Čekal, že se mu dostane vysvětlení.

Smrták se hned jal vysvětlování. „Nejspíše by stačilo, kdybych ti dupl na nohu.“

Anděl protáhl obličej do zoufalého výrazu, podíval se na lysé místo na křídle a zběsile se rozplakal.

„Teď můžeš konat zjevení na počkání,“ neodpustil si smrták poznámku.